

Arrest

nr. 205 076 van 8 juni 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en T. LIPPENS
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 12 maart 2018 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 januari 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. UNGER, die loco advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 januari 2018 neemt de gemachtigde de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 10.01.2018 bij onze diensten werd ingediend door:

I(...), I(...)
Geboren te (...) op (...)
+ minderjarige kinderen:
-I(...), A(...)
-i(...), L(...)
Nationaliteit: Macedonië
Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Artikel 9ter §3 — 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het – bekomen van een machtiging. tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 30.01.2018 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. De ontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3. Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.“

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij verwijt de verwerende partij ook een manifeste appreciatiefout te hebben begaan.

“Volgens het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet: (...). De tegenpartij heeft besloten dat de aanvraag van de verzoekster om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is omdat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies heeft vastgesteld dat de ziekte van de verzoekster kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter. Omdat er uit de medische getuigschriften die werden voorgelegd door Mevrouw I(...)I in het kader van haar aanvraag 9ter blijkt dat de tumor chirurgisch curatief verwijderd werd en dat er postoperatief nog 30 sessies radiotherapie werden toegediend tussen 23/10/2017 en 10/12/2017 om eventuele micrometastasen te onderscheppen, stelt de arts-adviseur dat daarmee de curatieve kankerbehandeling afgerond werd en dat er kennelijk geen sprake meer is van een ziekte die een risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar ze verblijft en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in België.

In tegenstelling met het standpunt van ambtenaar-geneesheer, is het niet voldoende om een ziekte van het toepassingsgebied van artikelen 9ter van de Vreemdelingenwet en 3 EVRM uit te sluiten omdat de ziekte geen ernstig en actueel risico voorstelt. Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 verwijst naar twee hypothesen, waarvan de eerste is die waarin de eiser een ziekte heeft van een maximale graad van ernst die het verwijderen van deze zieke persoon onmogelijk maakt, ongeacht de staat van zorg in het land van herkomst. De tweede hypothese is die van de ongeschoolde zwaartekracht, waarvan de index, voorbij een bepaalde drempel, het feit is dat de afstand van de vreemdeling niet wordt uitgesloten door zijn gezondheidstoestand, de vraag is of, bij gebrek aan zorg, de vreemdeling in zijn land van herkomst kan worden behandeld in strijd met artikel 3 EVRM (J-Y. Carlier, S. Saroléa, Droit des étrangers, Bruxelles, Larcier, 2016, p. 511). In deze zin : (...) (CE, 16 octobre 2014, n°228.778). Met andere woorden, artikel 9ter beschermt niet uitsluitend de vreemdeling die op zijn sterfbed ligt. Artikel

9ter beschermt ook de buitenlander die, zonder adequate zorg, op korte of lange termijn zou worden veroordeeld (Luc Leboeuf, Newsletter EDEM, février 2015, p.17). In het arrest Paposhvili (EVRM, arrest van 13 december 2016, aanvraag nr. 41738/10) heeft het Europees Hof voor de rechten van de mens beoordeeld dat het passend was om rekening te houden met de zaak van verwijdering van een ernstig zieke persoon bij wie er een gegronde reden is om aan te nemen dat deze persoon, hoewel niet in onmiddellijk gevaar voor sterven, te maken zou krijgen vanwege een gebrek aan adequate behandeling in zijn land of een gebrek toegang tot een reëel risico om te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand, leidend tot intens lijden of een significante vermindering van de levensverwachting. Het risico van een door artikel 3 EVRM verboden behandeling kan zich zeker in het land van herkomst voordoen wanneer er geen adequate behandeling is. Het is ook wat de verzoekster in haar aanvraag heeft gesteund (zie infra). Het is niet omdat de tumor chirurgisch curatief verwijderd werd dat, bij geval van terugkeer, de verzoekster geen risico heeft aan onmenselijke of vernederende behandeling ondergeworpen te worden zoals door artikel 3 EVRM gedefinieerd en zoals uit de standaard medische getuigschriften en de medische stukken in de aanvraag bijgevoegd blijkt.

Mevrouw I(...) lijdt aan baarmoederhalskanker. Hoewel haar toestand nu verbeterd is dankzij het feit dat haar tumor chirurgisch curatief verwijderd werd en dat ze daarna nog 34 sessies radiothérapie heeft gekregen, mag er niet worden vastgesteld dat verzoekster genezen is. Zoals het geschreven is op de website "infokanker": "We moeten een onderscheid maken tussen remissie en genezing. Een patiënt is in remissie als er bij de medische onderzoeken geen enkele afwijking en geen enkele kankercel meer in zijn lichaam gevonden wordt. Er is pas sprake van genezing als er nog een extra periode overbrugd is. De duur daarvan hangt af van het type kanker. Meestal wordt de patiënt genezen verklaard na drie of vijf jaar remissie" (Stichting tegen Kanker, Genezing, remissie en terugval, beschikbaar op: <https://www.kanker.be/alles-over-kanker/ionqeren-en-kanker/dagelijkse-leven/genezing-remissie-en-terugval>). Een patiënt in remissie is aldus niet genezen. Om een geval van recidief of terugval te voorkomen, moet de patiënt in remissie zijn omgeving aanpassen en een regelmatige medische controle volgen. De noodzaak voor een dergelijk regelmatig medisch onderzoek is in het onderhavig geval aangetoond door de professor F. K(...) die in zijn medisch rapport van 31 januari 2018 uitdrukkelijk verklaart dat hij voornemens is om de verzoekster binnen drie maanden te zien en dat de artsen zullen moeten « au vu du caractère agressif de la tumeur primitive, suivre Madame I(...) de manière attentive avec des bilans radiologiques réguliers » (stuk 3).

Aangezien dit medische rapport op dezelfde dag werd geschreven dan de dag van bestreden beslissing, kon dit element niet aan de tegenpartij zijn voorgelegd voordat zij haar beslissing had genomen. Dit element, dat in dit geval van belang is, moet niettemin door uw Raad in aanmerking worden genomen om de eerbiediging te waarborgen van het recht op een effectief rechtsmiddel dat is vastgelegd in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Aangezien artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 toestaat dat nieuwe elementen in het kader van een verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden toegevoegd, zou de verzoekster bovendien niet begrijpen dat zij zich niet op dit element kan beroepen in een beroep tot nietigverklaring.

Mevrouw I(...)f lijdt aldus toch aan medische aandoeningen waarbij een adequate behandeling noodzakelijk is. In de medische regularisatie aanvraag dd. 8 januari 2018 werd echter duidelijk uitgelegd dat de toegang tot de algemene gezondheidszorg in Macedonië niet echt evident is. Medische diensten van een degelijke kwaliteit zijn niet voor iedereen toegankelijk; dit is nog erger voor de verzoekster omdat ze van Albanese afkomst is: "Hoewel openbare rapporten lijken aan te geven dat er inspanningen werden gedaan om de kwaliteit van medische voorzieningen te verbeteren, wordt er verder ook opgemerkt dat budgetbeperkingen sinds 2001 en een slecht financieel beheer hebben geleid tot een daling van de kwaliteit van de gezondheidszorg in Macedonië. Daarnaast worden openbare ziekenhuizen gekenmerkt door "inefficient organization, financing and provision on health care; and many professionals move to other countries and to private sector"². Tenslotte wordt met betrekking tot zeldzame ziekten, zoals die van mevrouw I(...), benadrukt dat financiering, toegang tot geneesmiddelen en gespecialiseerde kennis voor behandeling of zeldzame aandoeningen beperkt blijft. Een register voor individuele zeldzame ziekten ontbreekt. Dit belemmert ernstig een adequate behandeling³.

Wat de toegang tot gezondheidszorg betreft, bevestigen publieke rapporten dat deze ernstig wordt ondermijnd door een aantal hoofdzakelijk financiële obstakels voor vrouwen, werklozen, etnische minderheden en armen⁴. Terwijl in theorie 85% van de Macedonische bevolking wordt gedekt door sociale verzekeringen en medische verzekering, zijn ze beperkt en zijn de toegewezen bedragen ontoereikend om adequate ondersteuning voor deze kwetsbare bevolkingsgroepen te garanderen.

OSAR vermeldt in zijn verslag dat: « selon l'estimation de l'ombudsman macédonien, le système social actuellement en vigueur en Macédoine n'assure pas une protection et un soutien suffisants aux personnes vulnérables. La faute est aux grands retards dans le traitement des demandes par les autorités, à une mauvaise appréciation de la situation et au rejet illicite de certaines demandes. 32 L'aide sociale allouée est en outre trop modique pour assurer un train de vie normal selon des standards minimaux. 33 Les personnes ou des ménages en situation de travailler ont certes droit à l'aide sociale, s'ils n'ont pas les moyens financiers de subvenir à leurs besoins. 34 C'est le cas des personnes ou des ménages dont le revenu est inférieur au montant de l'aide sociale et qui ne possèdent aucune propriété ⁶. Dit leidt aldus tot hoge niveaus van ongelijkheid tussen inkomensgroepen in termen van onvervulde behoeften. Bovendien rapporteert OSAR dat sociale bijstandsuitkeringen worden geëlimineerd voor mensen die gedwongen gerepatriëerd worden: « Suppression des prestations d'aide sociale pour les personnes rapatriées de force. D'après les recherches menées par l'OSAR dans le cadre d'une précédente information datant de mars 2013, les personnes rapatriées de force en Macédoine perdent leur droit aux prestations de l'aide sociale. Ce droit est interrompu du fait qu'elles n'ont pas pu s'acquitter de leur obligation de s'annoncer régulièrement. La durée de la suppression des prestations demandées dépend des autorités locales et varie d'un cas à l'autre : six mois au moins, mais parfois davantage. 40 Selon d'autres sources, les personnes qui avaient précédemment déposé une demande d'asile à l'étranger sont pénalisées dans la décision relative à la levée de la suppression de l'aide sociale et donc durablement privées d'aide sociale ».

Tenslotte wordt deze ongelijkheid ook verergerd door de verschuiving van veel specialisten in de publieke sector naar de particuliere sector voor betere beloning⁸, evenals de hoge steekpenningen die patiënten moeten betalen om hoogwaardige medische zorg te ontvangen. In die zin: "As in many countries in central and eastern Europe the share of out- of pocket payments and informal payments for health services of total health care spending is high (Rechel & McKee, 2009; see sections 3.4.3 and 7.2.2), making poorer population groups less likely to receive the treatments they need (...)the World Bank Life in Transition Survey found that over 40% of the population made informal payments to receive health services, with over 20% stating that they made these kind of payments "usually" or "always" (EBRD, 2011). The high level of informal payments indicates a certain lack of control over existing rules and a lack of accountability in the health sector"⁹" (9fer aanvraag, pp. 2-4). Mevrouw I(...) zou nauwelijks aanspraak kunnen maken op een adequate medische behandeling en controle aangezien ze werkloos is en dat ze niet meer dan 45 euro per maand als sociale uitkering aanraakt (Ibid., p. 4).

Bovendien zal een terugkeer naar Macedonië voor de verzoekster heel veel stress opleveren - wat absoluut te vermijden is in het geval van remissie - aangezien ze daar onveilig zal leven. Zoals de verzoekster het heeft uitgelegd in haar verzoekschrift tegen de beslissing van het CGVS, ze vreest in Macedonië voor haar leven en die van haar dochters vanwege de acties en schulden van haar overleden echtgenoot. De verzoekster heeft verder in Macedonië niemand meer aan wie ze hulp kan vragen: Haar man is overleden. Mevrouw I(...) is ook een enige dochter en heeft haar ouders ook verloren. Verder heeft ze geen contact met haar schoonfamilie omdat haar overleden man nooit goede relaties had met zijn familie.

De beschikbare documentatie wijst aldus duidelijk op dat een terugkeer voor Mevrouw I(...) in haar land van herkomst een einde zou maken aan haar medische opvolging en dat er aldus een risico bestaat dat dit zou lijden tot een behandeling die door artikel 3 EVRM verboden is. De tegenpartij miskent artikelen 9ter van de wet en 3 EVRM bij gebrek aan controleren en bewijzen dat er een adequate behandeling voor de ziekte van Mevrouw I(...) in haar land van herkomst bestaat (RvV, arrest nr. 92203 van 10.12.2012 en nr. 98022 van 28.02.2013), maar ook bij gebrek aan rekening te hebben gehouden met de beschikbare documentatie om na te kijken of er in geval van terugkeer een adequate behandeling zou bestaan, hoewel het haar plicht is: « Ces rapports sont, soit publics, soit déjà invoqués dans la demande, de sorte que la partie adverse devait en tenir compte avant de prendre sa décision » (arrest MSS t. België, 21 januari 2011, § 352).

Bovendien miskent de tegenpartij Uw arrest n°103 359 van 4 juli 2013; noch het verslag van de arts-adviseur, noch de bestreden beslissing hebben onderzocht of de ziekte van de verzoekster aan een onmenselijke of vernederende behandeling lijdt omwille van het feit dat er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst.

Uw Raad heeft toch beoordeeld dat het artikel 9ter voor de volgende reden werd miskent: « Noch uit het hierboven in punt 3.8. weergegeven advies van de arts-adviseur, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat werd nagegaan of de ziekte van de verzoekende partij een reëel risico inhoudt op onmenselijke en

vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. De arts adviseur heeft dus enkel het levensbedreigend karakter van de aandoening beoordeeld waardoor in casu de tweede mogelijkheid uit artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet onbelicht is gebleven, en dit niettegenstaande het feit dat de in punt 3.7. weergegeven medische stukken uit het dossier uitdrukkelijk vermelden dat er voor eerste verzoeker een levenslange behandeling noodzakelijk is om in het bijzonder een "coma diabétique mortel" te voorkomen. Bijgevolg kon de gemachtigde van de staatssecretaris op grond van dit advies onmogelijk tot de conclusie komen "dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft " en de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaren. In de bestreden beslissing werd artikel 9ter van de vreemdelingenwet miskend".

De tegenpartij kan dus niet, zonder schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM en zonder een manifeste fout te maken, zich beperken tot een onvolledig verslag van een huisarts die geen wetenschappelijke argumentatie bevat. Deze argumentatie staat niet in om de bewering van een specialist ter discussie te stellen (Raad van State, arrest nr. 129.228 van 12 maart 2004, RDE 2004, p. 68 en nr. 67.703 van 12 augustus 1997). Volgens het arrest van Uw Raad nr. 216.987 van 21 december 2011 : «Le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce ». De wederpartij kon dus niet besluiten tot de ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag van de verzoekster zonder na te gaan of de nodige controle behandeling beschikbaar en toegankelijk is voor Mevrouw I(...) in Macedonië. Omdat dit nagekeken werd door de wederpartij, schendt deze partij niet alleen haar zorgvuldigheidsplicht maar ook artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en 3 EVRM."

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, §1 en §3, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...);

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;"

De bestreden beslissing is volledig opgehangen aan het advies van de arts-adviseur van 30 januari 2018. Een motivering door verwijzing naar het uitgebrachte advies is in beginsel toegestaan. Deze werkwijze dient evenwel aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Vooreerst moet de inhoud van de stukken waarnaar wordt verwezen aan de betrokkene ter kennis zijn gebracht. Bovendien moeten het desbetreffende stuk zelf afdoende gemotiveerd zijn en moet het in de uiteindelijke beslissing worden bijgevalen door de verwerende partij (RvS 13 maart 2014, nr. 226.734, NV BAECK en JANSEN). Aan de eerste en derde voorwaarde is alvast voldaan.

Het bijgevoegde medisch advies luidt als volgt:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medische getuigschrift voorgelegd door Mevr. i(...) I(...) in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 10.01.2018.

Uit het standaard medische getuigschrift (SMG) d.d. 10/10/2017 van Prof. Dr. F(...) K(...) (gynaecoloog) en mede ondertekend door Dr. D. Deviliers (radiotherapeut-oncoloog) en de medische stukken d.d. 11/07/2017, 12/07/2017, 10/07/2017, 29/07/2017, 28/07/2017, 03/07/2017, 05/07/2017, 01/07/2017 en 07/07/2017 weerhoud ik dat het gaat om een 47-jarige vrouw waarbij in Macedonië op biopsie de diagnose gesteld werd van een hooggradig endometriaal sarcoma, beginnend in het baarmoederlichaam en zich uitbreidend tot in de baarmoederhals.

in Eupen wordt er een preoperatieve stadiëring uitgevoerd na klinisch onderzoek en een 2de biopsie van het letsel. Multidisciplinair wordt er besloten over te gaan op 09/08/2017 tot heelkundige verwijdering van de baarmoeder met adnexen (totale radicale hysterectomie), gezien er geen doorgroei is van de tumor in nabijgelegen structuren (blaas, rectum) en een biopsie van het epiploon (= omentum of plooï van het buikvlies gevuld met vet en bloedvaten). De finale diagnose na anatoom-pathologisch onderzoek geeft een epidermoïd sarcomatoïd carcinoma van de baarmoederhals weer, niet gevoelig aan vrouwelijke hormonen, in stadium pT2a2NxMxLoV1Pn1. De tumor werd chirurgisch curatief verwijderd. Postoperatief werden er nog 30 sessies radiotherapie toegevoegd tussen 23/10/2017 en 10/12/2017 om eventuele micrometastasen (niet zichtbaar voor het blote oog van de chirurg) te onderscheppen. Hiermee werd de curatieve kankerbehandeling afgerond.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake meer is van een ziekte die een risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

2.4. Gelet op de bewoordingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dient te worden aangenomen dat de toepassingsvoorwaarden van deze wetsbepaling ruimer zijn dan die van artikel 3 van het EVRM (RvS 25 november 2014, nr. 229 319; RvS 19 juni 2013, nr. 223 961). Zo kan enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn" een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N. / Verenigd Koninkrijk). Het begrip "uitzonderlijke gevallen" werd nader omschreven in de zaak Paposhvili / België (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10) waarbij het Hof stelde: "183. The Court considers that the "other very exceptional cases" within the meaning of the judgment in N. v. the United Kingdom (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness." (Het Hof oordeelt dat onder "andere zeer uitzonderlijke gevallen", zoals bedoeld in de zaak N v. Verenigd Koninkrijk die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM dient begrepen te worden: "de situaties die een verwijdering van een ernstig zieke persoon inhouden waarbij substantiële gronden zijn aangetoond om aan te nemen dat deze persoon, hoewel niet in imminent levensgevaar, een reëel risico loopt, omwille van de afwezigheid van of het gebrek aan toegang tot adequate behandeling in de ontvangende staat, te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand resulterende in intens lijden of in een opmerkelijke vermindering van de levensverwachting". Het Hof wijst erop dat deze situaties overeenstemmen met de hoge drempel inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in zaken die betrekking hebben op de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen. In dit geval tonen de verzoekende partijen dergelijke uitzonderlijke situatie evenwel niet aan. In die zin kan dan ook geen schending van artikel 3 van het EVRM door de bestreden beslissing worden vastgesteld. De verzoekende partijen maken, gelet op het voorgaande, geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk. Verzoekers betoog zal verder enkel worden onderzocht t.a.v. artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Het rapport van Dr. Kridelka, aan het verzoekschrift toegevoegd, werd niet aan de verwerende partij overgemaakt. Aangezien verzoekster geen bewijs van ontvangst door het bestuur overmaakt, kan er

met dat desbetreffend stuk geen rekening gehouden worden. De documenten die n.a.v. een procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden toegevoegd aan een verzoekschrift, worden niet door de Raad aan de verwerende partij worden overgemaakt. Het komt derhalve aan de verzoekende partij toe, indien zij haar aanvraag wenst te actualiseren, om de nieuwe bewijsstukken niet enkel over te maken aan de Raad maar eveneens aan de verwerende partij. Zij kan dit element bovendien niet voor de eerste keer inroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Waar verzoekers verwijzen naar de mogelijkheid om in de procedure uiterst dringende noodzakelijkheid elementen bij te voegen, kan de Raad enkel vaststellen dat het hier niet gaat om dergelijke procedure maar om een beroep tot nietigverklaring. Het louter stellen dat zij niet begrijpen waarom dit niet zou mogen in een beroep tot nietigverklaring, overtuigt niet gelet op bovenstaande argumentatie.

Waar verzoekster verwijst naar remissie en genezing, blijkt evenmin dat er in de aangebrachte medische documenten over gesproken wordt, waardoor de arts-adviseur er ook niet over diende te oordelen. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekers louter spreken over het verschil tussen genezing en remissie zonder aan te tonen dat remissie van toepassing is op betrokkene. Op basis van de reeds voorgelegde documenten is het niet kennelijk onredelijk van de ambtenaar-geneesheer om te besluiten dat de curatieve kankerbehandeling werd afgerond.

Aangezien verzoekster niet aantoont dat er thans sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter), dient de arts-adviseur de beschikbaarheid en toegankelijk van de medische behandeling in het land van herkomst te onderzoeken.

Uit de lezing van het medisch advies van 30 januari 2018 blijkt dat de arts-adviseur uit de voorgelegde medische problemen afleidde dat bij verzoekster een hooggradig endometriaal sarcoma, beginnend in het baarmoederlichaam en zich uitbreidend tot in de baarmoederhals werd vastgesteld dat operatief verwijderd werd en waarbij radiotherapie sessies werden toegediend om eventuele micrometastasen te onderscheppen. De arts-adviseur besloot dat de curatieve kankerbehandeling werd afgerond en dat er kennelijk geen sprake meer is van een ziekte die een risico inhoudt voor verzoeksters leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft. Verzoekster toont met haar algemeen betoog het tegendeel niet aan.

Het loutere feit dat verzoekster de mening is toegedaan dat er kans op remissie zou kunnen bestaan, is niet afdoende om een schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur te aanvaarden. Zij kan niet bijgetreden worden waar zij meent dat er, door geen onderzoek te voeren naar een behandeling in het land van herkomst, sprake is van een schending van artikel 3 EVRM. Met betrekking tot de aangehaalde arresten van de Raad volstaat het op te merken dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC